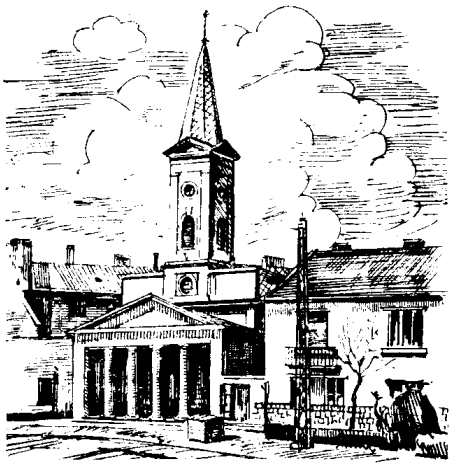

Újpest-Belsőváros

2008. 03. 23.
Húsvét vasárnap

Loránt Gábor

A HÚSVÉTI ÖRÖMHÍR

Olvasandó (lectio): Mt 28,1-15

Alapige (textus): Mt 28,6

Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés volt, az Úr angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az őrök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: "Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. ***Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt.*** *És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!" Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: "Legyetek üdvözölve!" Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: "Ne féljetek: menjetek el, adjátok hírül atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem." Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrségből bementek a városba, és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, és így*

szóltak: "Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt amíg mi aludtunk. És ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük, és kimentünk benneteket a bajból." Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.

Imádkozzunk!

Uram, köszönjük, hogy egybe gyűjtöttél ilyen nagy sereget a Te házadba. Köszönjük, hogy húsvét napján szeretnél közelíteni a mi szívünkhöz. Köszönjük azt, hogy egyen-egyenként meg akarod fejteni mindnyájunkban a Krisztus titkát. Kérlek, add, hogy az a kis nyitás lezajlódjon az életünkben. Hogy teljessé legyen az az öröm, amit a Krisztusban elkészítettél mindannyiunk számára. Hogy mindnyájan tudjuk, hogy mi az a húsvéti öröm. És hogy a hétköznapjaink is telve legyenek ezzel az örömmel. Hogy ha bánat vagy bármi gyász ér, tudjunk ennek fényében élni. Kérlek, áldd meg az ige hirdetőjét és áldd meg közben a szívünket, hogy ezen az úton haladjunk, és hogy az a sok ajándék, amelyről énekeltünk Neked, mind valósággá legyen az életünkben. Kérlek, Uram a Te lelkedért, hogy légy itt közöttünk!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:
(Krisztus) *halálra adatott bűneinkért és feltámasztatott megigazulásunkért.* (Róm 4,25)

Igehirdetés

A nagyhéten estéről estére, sőt, még nagypénteken délelőtt is a passió helyszíneit jártunk végig gondolatban, lelki módon. Hétfő este a Gecsemáné kertben jártunk, kedden Kajafás palotájában, szerdán egy pillantást vetettünk a templomra, amely a mózesi törvények szerint az engesztelés helye volt, és ahol Júdás mégsem találta meg a megtérés helyét. Csütörtök este, a helytartóságot, Pilátus erődítmény-várát, az Antónia erődöt kerestük fel, nagypénteken délelőtt a Golgotán jártunk, este pedig a kerti sírnál, ahová Jézus testét helyezték. Ma délelőtt a helyszín ugyanaz, a kerti sír. De óriási a különbség péntek estéhez képest: mert a sír üres!

Lássuk most az üres sír üzenetét! Hadd használjak egy olyan képet, amelyet a természetből ismerünk, hogy az üres sír olyan, mint egy vízválasztó hegygerinc, ahol a talán egy méternyire egymástól leeső esőcseppek, bár nincsenek messze egymástól, de a további sorsuk teljesen más. Az egyik esőcsepp egy patak, majd folyó vagy folyamok által hordozva a tengerbe vagy az óceánba kerül, a másik esőcsepp viszont ellenkező irányba elindulva egy másik tengerbe, vagy egy másik óceánba.
Az üres sír is ilyen vízválasztó. Az őrök is, meg az asszonyok is ott voltak az üres sírnál, mégis minden másképpen történt az életükben. Lássuk, hogy hogyan!

1. Először arról szeretnék beszélni, hogy az őrök azért voltak a sírnál, hogy őrizzék a halott Jézus testét. Hogy ne lophassák el a tanítványai, vagy hogyha esetleg Jézus mégis feltámadna, akkor ismét a sír mélyére juttassák. Bár ez utóbbi nincs benne a Bibliában, de lehet, hogy megbízóik hátsó gondolataikban ez is szerepelt. Ne lophassák el tanítványai, hiszen Jézus megmondta előre, hogy meghal, de harmadnap fel fog támadni, és ezt a főpapok, a farizeusok, a hivatalosak csak úgy tudták elképzelni, hogy jönnek majd a tanítványai, és titokban, az éj leple alatt ellopják Jézus holttestét. Mert titokban ott volt a gondolataikban: ha mégis föltámadna, ne maradjon életben. Az őrök tehát azért voltak a sírnál, hogy őrizzék a halott Jézus testét. Az asszonyok viszont azért mentek a sírhoz, hogy a halott Jézusnak megadják a végtisztességet. Máté nem ír erről, de Márk és Lukács részletesen leírja, hogy illatszereket és drága keneteket vittek a sírhoz, hogy bedörzsöljék Jézus holttestét velük.
Kedves Testvérek! Ma is ez a kétféle embertípus él a világon. Akik így „őrzik” Jézust, meg akik tisztességet adnak neki. Akik őrzik, vagyis akik megpróbálják a megváltást, Jézus tanítását, szentségét és istenségét elrejteni az emberek elől, akik megpróbálják letagadni és eltagadni Őt. És vannak, akik szeretik és tisztelik Jézust. Akik tisztességet adnak neki, de ez a tisztesség nem végtisztesség, mert mi már tudjuk, hogy feltámadt a halottak közül.

2. Másodjára azt olvassuk, hogy az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól. Ha keressük a Bibliában, hogy miért, azt látjuk, hogy azért, hogy megvigyék az örömhírt a gyászoló tanítványoknak. Az őrség tagjai viszont azért mentek el a főpapokhoz, hogy jelentést tegyenek, majd hazug hírt terjesszenek, hogy letagadják Jézus feltámadását.
Kedves Testvérek! Ahogy az előbb mondtam, hogy kétféle ember típus létezik, ugyanígy most is elmondhatom, hogy az embereknek ez a két tábora létezik mind a mai napig. Vannak, akik viszik az örömhírt, akik

bizonyságot tesznek Isten kegyelméről, mind a megváltás és az örömhír tényéről, mind arról, hogy saját életében mit végzett el az Úr. Akik viszik az örömhírt, mert túlcsordul szívükben az Isten beszéde, ahogyan Jézus mondja, *amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj*. (Mt 12,34) És ha csordultig tele van a szív a feltámadott Jézus iránti örömmel, akkor azt fogja szólni a száj is. És akkor megyünk és hirdetjük az evangéliumot, családban, munkahelyen, barátok között. Akkor bizonyságot teszünk arról, hogy a mi életünkben mindez hogyan történt, hogyan ismertük meg Istent, hogyan költözött a szívünkbe az értünk meghalt, de harmadnapon feltámadott Úr Jézus Krisztus. És vannak, akik hazug hírt terjesztenek, akik még a csillagot is letagadnák az égről, hogy ki ne derüljön Jézusról, hogy ő a megígért Messiás. Vannak ilyenek bőségesen, ez utóbbiak örömködnek Júdás evangéliuma miatt. Ami az elmúlt években olyan nagy szenzációt keltett, ezeknek fontos a Da Vinci kód és ezek tapsikolnak egy Jeruzsálemben megtalált sír fölött, amelynek felirata szerint az a sír József fía Jézusé, és csontokat találtak benne. Mert ezek az emberek nem törődnek azzal, hogy mindez hazugág. Hogy apokrif evangéliumokat mindig is ismertek, ezek az evangéliumok évszázadokkal később íródtak, mint az igaziak. Hogy a Da Vinci kódban leírtak a művészettörténet szabályai szerint nonszensz dolgok, mert az úgy nem lehetett. Aki ilyeneket ír, nem ismeri, vagy letagadja a művészettörténet szabályait. És elfeledkeznek arról is, hogy Jézus korában a Jézus név egy divatos név volt. A József is divatos név volt és József fía Jézus csontjait megtalálni nem különösebben nagy dolog. Szerintem tíz- vagy százszámra volt ilyen sír Jeruzsálemben. Ezek az emberek a legprimitívebb, dilettáns magyarázatnak is bedőlnek, mert be akarnak dőlni, ugyanis ezek nem szeretik a Megváltót. Ezért hazug hírt igyekeznek terjeszteni róla. Vannak, akik szeretik, vannak, akiknek a szíve tele van a Megváltó iránti hálával, örömmel, szeretettel, és ezt hirdetik. És vannak, akiknek méreggel van tele a szíve, és ez is jön ki belőle.

3. Aztán van egy harmadik különbség is. Az őrök <u>féltek Istentől</u>, az asszonyok pedig <u>félték Istent</u>. De ez micsoda különbség! Ahogyan a felolvasott helyen, a negyedik és a nyolcadik versben olvassuk, az őrök tőle, mármint az angyaltól félve megrettentek és szinte holtra váltak. A nyolcadik versben azt olvassuk, az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. Mind a két helyen félelemről olvasunk, de mennyire más ez a félelem! Az őrök még Isten küldöttétől, az angyaltól is féltek, hát még hogy féltek volna, ha a megfeszített és feltámadott Úr Jézus Krisztussal

találkoztak volna. *Szinte holtra váltak*, ahogyan az igében olvassuk. Az asszonyok félelme viszont igazi istenfélelem volt: kegyesség, tisztelettel vegyes szeretet – és e mellett a félelem mellett megfért a nagy öröm. Az őrök félelmében semmi öröm nem volt. De az asszonyok félelme mellett olyan csodálatos módon, kiegészítés képen ott volt a nagy öröm, *félelemmel és nagy örömmel futottak*. Az őrök féltek Istentől, mert az ellenségei voltak, az asszonyok viszont félték, tisztelték és szerették Istent. Ezért csak nekik hangzott el, még hozzá kétszer is, hogy *ne féljetek*. Egyszer az angyal mondta nekik, *ti pedig ne féljetek*, másodjára pedig Jézus, akivel szembetalálkoztak: *ne féljetek*. Ma is vannak, akik félnek Istentől, akik féltik a függetlenségüket, a szuverenitásukat, félnek Isten akaratától, terveitől, mert ellenségüknek tartják Őt. Akik a nyomorúságban lázadnak Isten ellen, hogy miért engedi ezt meg Isten? Vagy akik azt mondják, hogy ha ilyen megtörténhetett velem, nincs is Isten az égben. Vannak, akik félik Istent, akik szeretik, és szeretnének mindig engedelmeskedni neki. Akik azért félik, mert félnek, hogy bűnükkel meg ne bántsák az ő szerető mennyei Atyjukat. De más a jutalom is.

4. Negyedjére erről szeretnék néhány szóval beszélni. Az őrök sok ezüstpénzt kaptak, de ez igazi júdáspénz volt, még ha több is volt, mint harminc ezüst. Azt olvassuk az igében, hogy sok ezüstpénzt adtak nekik a főpapok. Az asszonyok jutalma viszont az volt, hogy találkozhattak a feltámadt Krisztussal, és küldetést kaptak tőle. Ma is sokan vannak, akiknek földi kincs kell, és ennek érdekében még az igazságot is hajlandók letagadni. És vannak olyanok, akiknek az a kincsük, hogy a feltámadott Úrnak engedelmeskedhetnek. Mint ahogy Jézus is vallott az engedelmességről, *az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem és bevégezzem az ő munkáját*. (Jn 4,34) Íme az üres sír, mint vízválasztó, két esőcsepp egymástól talán csak egy méterre, az egyik végül eljut az egyik óceánba, a másik a másikba. Két ember, aki talán ugyanott van, ugyanolyan körülmények között, az egyik örül a feltámadott Úrnak, leborul, hogy imádja Őt, a másik pedig fél Tőle és elfut Előle.
Mi vajon melyik csoporthoz tartozunk? Az emberiség két nagy táborából melyiknek a részesei vagyunk? Adja Isten, hogy olyanok legyünk, akiknek a szíve csordultig tele van a feltámadás örömével, az istenfélelemmel, a szeretettel, a tisztelettel, az Isten iránti engedelmesség vágyával. Akiknek a szája hirdeti az evangéliumot, és akiknek a tagjai, a kezük a lábuk cselekszik a Mennyei Atya akaratát. Bárcsak akik itt vagyunk szép számmal ebben a templomban, mindannyian ehhez az utolsó csoporthoz tartozhatnánk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztusunk, magasztalunk Téged, de először is, nem is annyira Húsvét vasárnapért, hanem Nagypéntekért, hogy vállaltad a golgotai kereszten a megvettetést, a kitaszítottságot, a szenvedést, az elveszettséget, a halált, az átkot mi értünk. Köszönjük, Urunk, hogy testedben vitted fel a bűneinket a fára, és hogy fölvitted bűneink lényegét, azt, hogy távol vagyunk a Mennyei Atyától. De köszönjük, Urunk, hogy nem maradtál a halálban, hanem harmadnapon feltámadtál. Mennyei Atyád ezzel tett pecsétet arra, hogy számára kedves volt az áldozat. Hogy elvégeztetett, teljesen elvégeztetett a megváltás, hogy most már szabadon, bűnbocsánattal a szívünkben, az örök élet valóságában járhatjuk ezt a földi létet. Hogy tudhatjuk, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor átadtuk szívünket Neked, amikor megadtuk magunkat a Te szeretetednek és kegyelmednek, onnantól kezdve üdvösségünk van, nem pedig üdvösségünk lesz. Üdvösségünk van e földi életben, és majd testi halálunk után az örökkévalóságban. Ebben adjál teljes bizonyosságot, adj minél többünknek megtérést, újjászületést, és ha már megadtad a Veled járást, a küldetésben járást, az engedelmességet. Így könyörgünk magunkért, gyülekezetünkért, földi hazánkért, az egész világért. Urunk, terjedjen az öröm híre, hiszen amiket a TV-ben, rádióban hallunk, azok híreknek hírek ugyan, csak éppen nem örömhírek. Egy igazi örömhír van, a Te halálod és feltámadásod híre. Add, Urunk, ez az örömhír járja át a szívünket és a világot!

Ámen.